

הלוות פפח סיון תפא

אם לא אפרע לך למן פלוני, (ב) והגיע הזמן ולא פרעו, (ג) מתר, (ד) יאפלו לא הגיע הזמן שכבע עד אחר הפסח, (ה) דכשהגיע הזמן ולא פרעו בקעה לו (ו) למפרע והוא לה חמצו של איננו יחוורי: ב יישראל שהולה לאינו יהודי על חמצו, אם משוכן (ז) בירוא ואמר לה ימעלשו, והגיע הזמן

בָּאָר הַגּוֹלָה
טו ר' ב' ש' ק' ר' א' ב' י'
ק' ר' א' י' ש' ק' ת' ק' ב' ג'
ת' ק' ב' מ' ש' נ' ד' כ'
ת' ק' ח' ר' א' ש' ו' נ' א' ס' ק'
ג' ס' ר'

פאר היטב

(א) מתקר. לאם קפין בטענה של דעתו אחר הפסיקתו בפניו אסגר, הדיל בקפטמיין כידו. ט"ז, ע"ש: (ב) אסורה. ניל' הפסיקתו אין היישר אל מהיב לבעורו, דעוזין הגה ברשותו אי' דבשא ירבענו, רואעדן בא' קאי' בפסיקתו ונעם דעינו

משנה ברורה

(ב) והגיע הומן ולא קרוו ובז'ו. ומשעם, היכין דהגי' סקון
 לילא ברונו, נגנה לו למקרען, וקיי לה סמץ' של עכום' שצבר
 עלינו הפסח (ג) וספור אפלן באכילה, ולקבי בעינן שיאמר לו
 ימעבשר' וגם שייניה חמוץ פחה נו', ראם לא אמר לו מעבשר',
 תורי היה בפסח חמוץ של ישראל, אלא שאחריך משחגי' הומן
 ואלא נגנה לךעכום' ובאסור אפלן בהנאה לכל ישראל: וכן אם

לא קינה החמץ במתה ידו, לא נקנה לו קחמן כל אפללו על ידי מעכשו, ובמאקי קבאה (ט) היה לא ממש אצלו. אולם אם היה קלחעפויים את החמץ בקנון, ומעכשו אם לא יפרע לרמן פלוני, (ז) דעת מהה אחרוניים דבזה אפללו נשאר הטעון במתה יד ישראלי מפרקן, אולם אם הנקה יונזאל שאין מקובל עליו אחריוותו של הטעון. (ט) ומש מי שפחים בזנה. וענץ בבאארה הולבה: (ט) מפרק. קיוו, שחוון מקבר לסתהוק מקנו, ומכל מלקוּס לכתלה נספתק הטעון אם מקבר לשונאל לולות באkan וה אפללו בלבמו שלא לפזרותן, שכן שפיגרו לפדותו בפסח, אס'בן אפשר דא-על-פליך עונבר עליין, ולכן ראיי לחמץ ולבדוות קדם פסח, וכל-שפין קשליכון בשעת הולאה לפדיות הטעון נספתק מקנו, ומכל מקום אין לאס' מחייב זה אחר הפסח, ורק מס'ם דכשהגיא' וכו'. ומשמע מדעת המקבר שבחב (ט) אס'פלו, וזהו הדין אם הגיע הוםן קדם הפסח ולא פראה, וב'בן אין מפרק אל-אד'א-אס'בן אמר לו בשעה שמשפין קחמן בנדו שיזהו מעכשו אם לא יפראה, והטעם, דבל' מעכשו לא גאה תכירי את מס'כוּנו אפללו הצעה שבקבעו ולא פראה, משומך דורי לה אס'מ'קה בעלמא, ומיליא הטעון של שונאל הו, ואס'ר אפללו לאחר הפסח, וכן קתבו בפה אחרוניים: (ט) ויש מאק'ין בזנה, (ט) ויש לס'ך ציל'ם בשעת בזתק. וכל זה הוא רק אצנו לאס'ר קחמן אם כבר הפסח, אבל אם הוא ערנן קדם פסח דהוא קושש דא-זינסא, בנדוי יש לחש (ט) ליעת מהחרמים והוא ריק אס'מ'קה, ועל-כן וראה לה'חליטו להעפוי'ם בשעה שהגיא' ומפני של הטעו': (ט) דכשהגיא' הומן ולא פרען וכו'. וכתבו האחרוניים, דהא ד'עמלעשות' מהני הצעה דזוקא כמה בנדון רינץ שהלוהו מעת וחמץ היה בחנות משכון, וזה אמ'רין ד'עמלעשות' מהני [בדודאי נהרשה לתקנות לו באנט], שהרי עצה לו טובה והלהון, אבל כל'ו ריק בתנאי בעלמא, בגין' ואמ'ר לו: אם לא אעטשה לך דבד' פלוני קדם פסח יהא חטף שלה, ולא קים הנטני, א-על-פי שאמר לו יי' מעכשו, געס'בן היה אס'מ'קה (ט) להרבה פוסקים לא-אס'בן קנה בבית דין קשוב, וכי המקבר בחשון-משפט סימן ד' סער יד בהג'הן, ווועגן ערנן של ישראל הרא, וציריך לחתת את החמץ לעבוי'ם במתנה גמינה קדם הפסח: מיהו, בדיעבד אם עבר עליו הפסח ונראה (ט) שאין לה'חליט לאס'ר החמץ: (ט) ולפרע. קדם הפסח, מושים ראמ'ר מעכשו', וכ'ב'יל. ומספק פיגאנ'א-אברעם, אבל אמר לו (ט) שאין לה'חליט לאס'ר החמץ צולם, اي מחייב לדודו מן הטעון לאחר הפסח ולכערו, דאס' לא-אן הר' מתהנה, שפוגע חוזו' להעפוי'ם מעכשוי דאס'ר החמץ, ובבית מאיר ובספר קורחותים הסב'מו להתר. שהרי אין פורע חובו' בידים (ט) רק הווא נשר ביד העפוי'ם מאליו, בא-אדרי הונאה. ובבית מאיר ובספר קורחותים הסב'מו להתר. והנה דרמ'לא הרא ווילת אין בה, (ט) אמן בוחמן ביד ישראלי ושעבדו' לבכרי ועבך עליו הפסח דאס'ר פהנאה, וככ'ל, בזנה פשיטה דאס'ר לתנו להעפוי'ס, דזנה הונאה פטע הוא: (ט) בידו. דאי לאו היכי לא נקנה לו הטעון דאס'ר פהנאה, אבל לא שקהנו' לישראאל בקנון כמושיל ומעכשוו, וככ'ל במשנה ברורה עיפוי'קען ב: (ט) אס'ר. דהו' לה החמץ שחררי לא משך^(ט), אם לא שקהנו' לישראאל בקנון כמושיל ומעכשוו, וככ'ל במשנה ברורה עיפוי'קען ב: (ט) אס'ר.

שער הצלב

(א) נראה דרך לומר: (ג) מחר. וראה סייעתא להה במשנה־ברורה סעיף־יקטן ג.

הַלְבָות פֶּמֶח בִּימָן תְּמָא

כיאורים ומוספיים

חזקא מעתה, וכן אם כשהגיעו זמן הפרעון והחל המשכן ואיתו שוהה כדי דמי ההלאה ולפי זה כתוב, שבכל משובן חםץ של ישראל שבדי נביי חביב והישראל לברוחה לא פזרוונו ולא בערו, שאף שהרעשו שלא לפזרו מיד הנקבי הרוי יתבן שענבר לא ירעה את המשכן אלא את מעותיו, ואז מעצת שענבר עבר על חמצו שפוגך ביד הנקבי.

במג'יר, הפחדה תשובה (חו"ט סי' עג ס"ק ז) כתוב בשם שורית בגורי ישע (ס"י ה) שמכה התנאי שבין הלה למלחה, והחולט המשובן למלה, ואיתו יכול לטוף את הלה לפזרו לו את חומו בסוף גם אם ירד עיר המשובן, החולק בוה על המקור חווים. ולבדיו, כשהעתה היישראלי שלא פזרות את המשובנה זו נבסקס, או שקבנה וזה רוק במשובנה ולא בכסף. לעומת זאת במסכת ברכות (ג, ב) מבואר שהנקן ישראלי קונה בו מטלטלים בכסף, לעומת זאת רוחנית וריל' מזו הנקן ישראלי קונה בו מטלטלים, שעדעת רוחנית שנמו התורה ישראלי קונה מטלטלים בכסף ממשיבת,

[משנ"ב ס"ק ב]

ועל'ין יראה להקלוינו לקעכו"ם בפשעה שהגיא זמן של בעורו). (ו) ובוירא השועי הרב (ס"ו), שיקנה לבני את החמן בקנין גמור ששוב לא יוכל היישראלי לפזרתו בעל כורחו של הנבי, כגון שיאמר לו: כל חמץ שתחת ייך הריני נתנו לך במתנה גמורה או במכירה بعد המשותה שהלളות לי, או שיאמר לו: יהוא בועל שרך בער הובי. והוטף (שם), שבאמיריה ונקנה כל החמן לבני, גם אם הוא שורה יותר מכדי חווים עוד הוטף (שם) שבעיטה נבנ'ה כה, אפילו אם לאחר הפסח הלק הירושראל ופזרה את חמוץ מוד הנבנ'ה שנוצרה להחזרו לעיר חמץ זה מזור אפל' נbam'לה, ואפלו אם זמן הפרעון היה לאחר הפסח, שהרי ביהון שהקמה לו את החמן נבנ'ה בקנין גמור, מעצת שכל ימי הפסח היה החמן קני' לנביי להלളות.

[שעה"צ ס"ק ח]

שרבים פון הראושנסס סוברטן בן פהאנבא^(ד), (ו) וטעמו נבוואר בדרבירו (פיד מלה' חווים ה'ה'), מושום שאין אסמכהו לנבי, ולכן גם כשלא אמר מעבשי, מימ' שהגיע החמן נגהה החמן לנבי.

לheit'ת המשנ'ב שטעם הריש מקהלן הוא מושום שבשעת הדחק יש לספר על רעת הרואיד' אשין אסמכהו לנבי, הרבה ביטר ב'ין ישראל לנבר' (או'יח עמי שmag הע' ט) שיש להקל בון אם החמן שוהה כמו שוהה כבמו יותר השיער הרוב הירושראל וחולאה וכן אם שוהה יותר ממהלואה. שדרעטו בשלא אמר מעבשי, אין להקל במשובן השוה יותר ממהלואה.

[שעה"צ ס"ק ח]

גם דעתך פסקך וכו'. אפילו בא' יתידין קשוו^(ז). (ז) כהונתו לבאה, שמה שכתב במשנ'ב ש'היי אסמכהו להרבה פוסקי', ומשמעו שלא לכל הפטוקים, היזן מושום שלעתה הרואיד' אין זו אסמכהו בין שכלל אין אסמכהו בנבי, וגם לדעת השוע' אין זו אסמכהו פון שיעמבעשי' מסל'ק אסמכהו אפל' בא' בית דין חשוב.

[משנ"ב ס"ק ז]

ראי לא' או' הקי לא נגהה לו הפטשכון ש'הרי לא משך^(ט). (ט) ואף שמן התורה ישראלי קונה מטלטלים בקנין כסף [ראה שוע' דר'ם סי' קצח סי' א], כרב השיער הרוב (ס"ב ובן בונטרס אהרון ס"ק ד) שאין אומרים ש'מי' גם כשלא מושך והישראל אל מטהר בשלא פDAO הנבר' בין שבtab החמן בקנין כסף ויעבור לעיל למטרע בשלא פDAO הנבר' בין שבtab החשך (חו"ט סי' קצד סי' א) שדעת הרבה מהראשוניים וכו' דעת כל הפטוקים שאין קניינו בכיסף אלא כשקונה מישראל כבומו, אך בשקונה ישראל מידי נבנ'י אין קניינו אלא במשובנה [וכשב שקבני קונה מישראל רק במשובנה (ראה מה שבtabvo לעיל סי' ב)]

סימן תמא

דיני מי שהלכה על חמץ

[משנ"ב ס"ק ב]

הרי לא משך אצלין) וכו', אם קונה לעכרים וכו', מקר'?). (ו) בענין הנקן בו קונה הנבי מטלטין, נחלהו אמייר ורב אש' (ע'ג עא, א), אך קונה הוא בקנין ממשיבת או בקנין כסף, ותולקו ראשונים [ראייה מים פ"א מהל' זכרם ה'יתן] אם לעיה שקבנה ממשיבת הובונה דע' במשובנה זו נבסקס, או שקבנה וזה רוק במשובנה ולא בכסף. לעומת זאת במסכת ברכות (ג, ב) מבואר שהנקן ישראלי קונה בו מטלטלים בכסף, לעומת זאת רוחנית וריל' מזו הנקן ישראלי קונה בו מטלטלים בכסף, לעומת זאת רוחנית שנמו התורה ישראלי קונה אוותם ממשיבת,

ולהלאה, רשי' (קידושין יי, ב דיח הויאל, ברכות ג, ב דיח קניין ממו) סובר שנביי קונה מטלטלים בכסף בלבד [נדבר האמור ברכות ברעת ריל' ואיל' הרמב"ם פסק שם] שנביי קונה ממשיבת או בכסף [נדבר הטענ'ים במסכת עבודה זהה שנביי קונה ממשיבת, וכדעת הראשונים שהובונה דע' במשובנה זו נבסקס, ובוירא הנבנ'ה (חו"ט סי' קצד סי' א)] כתוב, שדעת כל הפטוקים [חו"ץ מושאי והרמב"ם] שנביי קונה מטלטלים במשובנה בלבו, ורק נראה מרבי המטען באן, שכבתה שאין הנבי יובל לקנותו את החמן אלא ממשיבת, והראה מה שבtab לפקן [ס"י תמה' סי' ז]. (ז) ומדורם שהנקנה היישראלי לנבי את החמן בקנין הלקפין [ראייה שעיה'צ סי' ד)], וכי' שמשמע בשוע' (חו"ט סי' קגב סי' י) שגט נבנ'י קונה בחילפין [אנמנ' דעת השיך שם (ס"ק ל') שנבנ'י יט' קונה בחליפין].

אם הקנה את החמן לנבי אגב רוקען [קנין אגב], כתוב ממשיבב לקפן (ס"י תמה' סי' ז) שנחלהו טスキים אם מועל קניין אגב בנבי ריאה שעיה'צ שם (ס"ק לט' יט'ב) ולפיקר, אף שלכתהילא אין להקנות את החמן לנבי בקנין אגב, בין שהדרב נגע לאיסור תורה של ביל' יראה, אך אם מכר את החמן לנבי בקנין אגב וכבר עבר לעיל הפסח, יש להתרור בדיעד, בין שאין הנבחן אלא כל'פ' איסור רוכבן של חמץ עבר עלי' הפסח. והוטף שם (ס"ק יט'ו) ובביה'ל שם (ס"ג י"ה מדר' מוטע) שבמקורה שאי אפשר להקנות את החמן ממשיבת, מוחר גם לכתיהול להקנותו בקנין אגב.

[שעה"צ ס"ק ז]

ובכל'פ' קש'ה בסוף' רשל עפ'דים גופא ולא בסופ' רשל עד'ם^(ט). (ט) ובוונתו שיש להקפיד שהנקנו בצעמו בצעמו סודר שלו למוכר, ולא שהעדים יקנו ובליחותו סודר שליהם למוכר. ומוקר בדר'ו במילא (ס"ק א), ובוירא הנמצעהש, שבדר'ו כל'קן סודר נעשה בפנ' עד'ם כדי שהמוכר והקונה לא יוכל לאחר מכן להכחיש של חמץ היה קנן. המטען הוא שהעדים מוקנים סודר שליהם למוכר [שחו'ר קניין חילפין הוא בכלו של קונה], ומתבוננים לזכות בנקן ל'קונה - מדין שליחות - את הדבר הנקבע. ולכן כתוב המג'א, שבמכירות החמן לנבי עיל' יראה קנן סודר, חייב הנבי עצמו להקנות את הסודר, שהרי אין שליחות לנבי, ואין העדים יכולים להיות שלחו'ר לוköות לו את החמן.

[משנ"ב ס"ק ג]

אפשר דא' עעל' פ'יךן עופר עלי'ו). (ט) ומה שבtab שוק בגין שמדור לפזרתו בפתח הוא שאסור לכתיהול להלota באופן זה, ולהי' הדרב במלחוקת אחוחנים ביהיר כו' של התנאי שעתה הלה עם המלוה שיאם לא פרע לו היה המשכן של מגשוי. המטען חווים (ביאורים סי' א) כתוב, שהנאי זה געשה רוק ל'פ'ות את כח המלוה, שאמ' לא יפרע לו הלה יכול המלוה להחוליט את המשכן שהיה שלו, ואולם יט' הלה הוא גם שלא להסכים לקבל את המשכן, ולהבהיר לקב

הלבות פמח ביטן תפא תפב

(ט) * אבל אם לא אמר לה מעכשו (י) ולאין אחירותו עליו, (יא) מתר:

המבחן דין תערובת חמץ, ובו ר' יא סעיפים:

א) הערבת חמץ (ט) (ט) (ב) עוברים עליו משום בל יראה ובל ימצא, כגון

שער תשבחה

אסידרא. ע"ש באז' א' שיח לומר בענין וה בבדח הדריך למפרק ע"ש ולפכו סיפרן והמ' מה' קפה דיזים בענין קבוצת אדריכלים קשיש' גלוי נסח', ע"ש, ו'ט' ספקטמאנ' משל'ה מאייר נוירטם בענין דס' שלוח' שבעפוד' קאיי' על פ'יש', ע"ש: [ב'] עוכרים. עכבריט. ע"ז בכאז' א' מה' שטח'ה פְּקָא דע'ואר י'ט'ור י'ט'ור מומש

באזור הלבנה

אַפְּרִים תָּחִבָּר לְקַיִם דָּקֵר פָּגָן אֶבְּרָהִים, וְתֹכֶן דָּבְרִים הָוָה נַקְמָת עֲזָרָן לְכַרְעַל לְלַקְפָּסִיד קַפְשָׁכָן בְּנִים לְמַקְפָּסִיד חָבָר, וּמוֹחָב לוֹ לְקַפְחָן צָדָע נַקְוָן שְׁכָבָן לוֹ הַפְּצָרִים וְשַׁפָּאָן: שְׁלָמָן לוֹ חָבוּ וּרְקָהָה נַשְּׁמָמָה, וְאַם גְּרָאָה אָז שְׁמָעוֹר קַעַט יְקָנָה בְּקָנָן וְהָזָא אַגְּנוּ פָּוָה, בְּכָל אָז לְקָלָל לוֹ חָבוּ וּלְמַרְבָּץ בְּאַפְּנָן הַמְּקַבְּלִים, וְנַפְּיִ כְּבוֹ שְׁעָרָעָ עַכְבָּרִים, וְאַלְמָאָן: מַקְתָּא שְׁמַפְשָׁמָן כִּיה שָׁלָעָנָר וְלָא עָבָר בְּכָל יְהָוָה: אָז אַפְּשָׂר דַּשְׁתָּר שְׁמָא שְׁבָחָה לְעַשְׂתָּה פָּהָה זוֹ לְקָמָן שְׁהָעָזָעָן שְׁמָלָן אֶת חָחוֹב בְּפָנֵי בִּיתְדָּן יוֹ בְּנֵי שְׁלָא בְּנֵי קְעָמִים, פְּסִים נְעָמִים שְׁמַלְלָן אֶת חָחוֹב בְּפָנֵי בִּתְדָּן יוֹ בְּנֵי שְׁלָא בְּנֵי קְעָמִים, קְרָמִים כְּנֵי קְחִיחָה, מְפִילָא אֶת קְפָשָׁלָן שָׁלוֹ, וְאַסְמָן אֶת קְשִׁיעָגָל קְדָמָן וְלָא קְפָאָרָא לְאָז עַכְל עַל בְּלָעָה וּרְכַפְדָּן יְשָׁאָר מְחַתָּן, בְּן נַלְכָּתָה בְּדָאָקִים, וְאַבְּאָפְוָן דְּיְהָה גַּם קְשִׁיעָגָל מְתָר לוֹ לְאָמָר הַפְּסָחָה, אָלָא דְּאָמָר דְּרִיכָה בְּמַגְדָּה וְיְהָהִיא קְסִיקָן תְּמָהָה בְּעֵירָה, עַן שָׁם: * אָלָל אָם לְאָמָר לְהָה. עַן מה שְׁמַבְּגָנוּ בְּמַשְׁגָּה בְּרוֹהָה, דְּלִפְיִ דְּעַת הַמְּתָהָר הָוָה בְּרוֹן בְּקָרְםָה הַפְּסָחָה בְּעַיְן מַעֲשָׂה, אָלָל יְשָׁרָאל בְּמַמְשָׁבָן בְּבָרֵךְ יְשָׁרָאל חָבָר, אָפְלוּ בְּלִי 'מַעֲכָשָׂה' נַפְּיִ

(ב) עובי רוחן עליון [כט]. אבל חמש קסחה (ו) אין כבידין (ח'א): א. צבאי סוף נחיה עט, וזה מוגן מוקהן שאר: ב. גראה ובל יקצא, דלענין זה סבירא לה דעובר על לאור זה (ה) אפלו כליל גראה עולמא אללא אמר-גון יש בו פונז בעדי אקליט גרס, (3) שיש דבקבעא מה כת פלסן, מלך מקים לאענין כל גראה ובל יקצא עובר עליון, בגין שלל כבבנחת חמץ³. (ג) ווועק מאן בשאיינו מיינו, דאנטו בטל מראוניזא ברבא ברכובאה חמוץ שונחער בעבור קמח שאינה קמוץ, דמאו זוריינא ברבא לאפלטן בעפסח, ציריך לרבעו ווועשכה עד לאחר כבבנחת חמץ⁴ בגין דלא עבר קבל גראה ובל יקצא, כט בערב-פפסח, ואם שבח וגונבר בעפסח איזיך או לבערין, ואם עבר ולא עסם חמץ, בגין שבשל איזיך זיך ער שם חמץ ותשר החטמן ולא נשאר בו שחרותין, וציריך בעור בנמץאו הוך פסת, ואם עבר ולשנה עד אחר הפפסח לו לא גוטשוו חקדים לאיסטר, וטאכילה איך שער שפזאי ללחמיין. (ד) נישן תונזה⁵, ובכטיא אס עבר ולא בקרו, גם לאחר הפפסח איסור בקונאה, (ה) תונזה, ובכטיא אס עבר ולא בקרו, גם לאחר הפפסח בקונאה, אבל תבשיל שנתקבשן קעם הפפסח בקונאה תלותין מן הקדרה, מעד לאחר הפפסח⁶ [/וועזר להאניעו לא יהוה בבעש בטורן פפסח בעכל-תימנוו, דהנש שהרוך לכל פסט. ואם כבידין (ח'ב)]:

שער הצעיר

באר היטב

(ג) עירובין. בפרק א' הוכיחו אצטוליטים מה פוטן גרכו לריבובם ברינה לאקברון, ספלווה עוכר צלינו. וישנאל טינשנאל קונה משפטן מפקבו בלא לפקבו. פטר להנימ לאי' לאקלו, מא'. והחמי' חולק עלי', ע"ש. וישראל הממשכן מאכשא, מא'. וט' צ' פיקטן תמא' ס'ק ד' קמבע דטלעה ס'ב לבער:

מִשְׁנָה בָּרוֹרָה

של ישראלי שעכבר עליו הפסח, דאסור בתקנאה ממשום דעכבר בבל
ונזואה. ודע, דהמקהבר נקט רינה לענין אסור קחמן ובולסחדר הפסח,
והירה קדין קומם הפסח לעטן אסור בל יגנא. שפח'יב (ז) לבערו
או (טו) למפכו שצץ זה בפומן המבירה לשאר חצר' שלוי, דשפא לא
ויבלה החצפר' במשגיע הוזמן שקבעה, ונמציא לא למגער שחתמן דנה
שלו, ועובד עלייו בבל נזואה. עין בבאחד בלהה, ואם עבד שלא
בעברו ובא העכרים תוק הפסח לחוטמו, רשאי לקובל מפוג' המעוות
וילקניהם שיטל חטמי [אתהרונים]: (ט) אכל אם לא אמר לה
וכבר. דקיקיא לא, ישראלי מנגדי וזכריו מישראל לא כן משכחן,

(א) **תערובת חמצן וכורו.** הפה המחבר לא אזכיר כי אם לענין קליאור דבל יראה ובול מיצא, דענן זה סביר לה רצובר על כל לאו זה (ה) אפלו אין בו בוטה בכדי אכילת פרוטו, ואך דלענן אכילה אינו סיב ברת לבל עטמאן אלא איסטן יש בו בוניה בקבי אסילת ברוס, (ג) מש דקברא לה, ונפללו לאו אין בו קל-כקה דלקה בעורבות שעור בקדוי אכילת פרוטו. מכל מקומות לענין כל יראה ובל יראה עוכב ערלה, ביןון שלל קלוקי מטבח בכלאי אחו קהדי סן מצטפרקין וזה עם זה ביןן שלש שם ביחס כביה חמצן¹³. (ג) ויזוקא מין בשאננו מיננו, דאיינו בטול מראודויה ברבא לדעת סופרין ורטעם בעקר קאראנייטה, אבל טין ביטני, בנין גמוח של קבואה חומוצה שונעverb בטורו קמח שאינה חומוצה, למדאוולטה ברבא בטול ומטר לאכלו, מל-שפּן שטפר לשחרותו פּאאנויטה. (ד) אך מדרבען מפל קומס אסורה לשהותו דלאם נבו לא כל פּפּה, ציריך לרבעו לקדים בפסח, ואם נזבר בפסח ארך או לבנים, ומכל קומס (כ) אם עבר לשבה עד לאחר סרפסח טארו¹⁴ ביןון דלא עבר בבל גזאה ובל מזא, במברא לנקון סך פיקן תמן. וכן היכא ראייא שעשים. אף מין בשאננו קיינו דיאן דכי, ראי דאסרו במשחו גורי איננו רון מדרבען, (ו) והוא תדין שאורי זכריהם שעאן בקס אסורה דאונויטה להשלחותם, רק מדרבען ציריך לבצעים בערב-פסח, ואם שבח נזבר בפסח ארך או לבנים, ומכל קומס עד לאחר הפסח, מתקוין באיליה¹⁵. ואם אין בו חמן בזין אלא טעם החמצן, בגין שפשל איזה דבר עם חמץ והסירה חטמן ולא ישאר בו בענין עד לאחר הפסח, מתקוין באיליה. ואמ אין בו שיטים לבשלו, אך לא יכול מדרבען גורדי אסורה לשבהו, וציריך בשור בנקמץ או תוך פּסח, ואם עבר ורשעה עד אמר הפסח אלא דעתם. ולא קה בו שיטים לבשלו, ומכל קומס מדרבען בודאי אסורה לשהותו, וציריך בשור בנקמץ או תוך פּסח, ואם עבר ורשעה עד אמר הפסח עונבר בין ראיין בו מפש' של אסיר של הויה בפה שהשחה אוותו לא גונתו חכמים לא-א-כטורה, ובאיילה אך שאר שבדאיו לסקמייר. (ו) ניש און לא-א-ס-ר בקנאה, רביין שלא עבר על אסיר של הויה בפה שהשחה אוותו לא גונתו חכמים לא-א-כטורה, ובאיילה אך שאר שבדאיו לסקמייר. (ו) ניש חילוקין סבירא לאלה, רביין שאסיד באנלה קון התורה נקב בעבור גמ'ן מן התורה¹⁶, ובפּילא אם עבר ולא בטו, גם לא אמר הפסח אסורה קנאנה, ובבקום הפסד קזקה יש להקל פּדעה קראושקה. וכל זה כתבlish שקהל טעם קחמצן עצמו. (ט) אבל מבשל שונבשל קוזם הפסח בקדזה שבשל בה חמצן בו-באים, אף-על-פי שאין פּאב-של שיטם גאנד חמצן שונפלט לתוכו מן הקדרה, שטר להשהותו עד אמר הפסח¹⁷ [ו] נזבר להאניעו בחדר שאינו ויגל ילך שם, פּמו ש'יפּאר בסיקן תנא¹⁸). (ו) וכן באפּן שלא יהעה כבושה בתרן הפסח בעיל-חצין, דעינו שדרוך לכלי פּסח. ואם נהוג להשל או בכבש לכתולו בחדלה בתרן הפסח בעיל-חצין, אפּלו אינו בקיומו ציריך לכבערן¹⁹ ח'א: (ב) עוכרים עלייך וכו'. אבל חמץ נקשה (ו) אינו